

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JANA KALVODY

BĚLOHORSKÁ 238/85, 169 00 PRAHA 6, TEL. +420 233351812

E-MAIL: office@akjk.cz, ID datové schránky: qvkhbcq

Krajský soud v Ostravě
Havlíčkovo nábreží 1835/34
728 81 Ostrava

ke sp. zn. 32 ICm 2312/2017

V Praze dne 10. ledna 2020

datovou zprávou

- Žalobce:** **Ing. Lee Louda**, IČ: 69326681, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka **OKD, a.s.**, IČ: 26863154 se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, Česká republika
- Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714, adresa pro doručování DRV Legal, s.r.o advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno
- Žalovaný č. 1:** **New World Resources N.V.**, reg. č.: 34239108, se sídlem 115 Park Street, W1K 7AP, Londýn, Spojené království Velká Británie a Severního Irska
- Žalovaný č. 2:** **Zdeněk Bakala**, nar. 7. 2. 1961, bytem Nyon, Švýcarská konfederace
- Právně zastoupen: Janem Kalvodou, advokátem, ev. č. ČAK 00260, se sídlem Advokátní kancelář, Bělohorská 238/85, 169 00 Praha 6 - Břevnov
- Žalovaný č. 3:** **Peter Kadas**, nar. 27.2.1962, bytem NW3 1HP Londýn, 3 Streatley Place, Spojené Království Velké Británie a Severního Irska
- Žalovaný č. 4:** **BXR Group Limited**, se sídlem PO Box 71 Road Town Tortola, VG1110, British Virgin Islands
- Právně zastoupen: Mgr. Lukášem Liškou, advokátem, ev. č. ČAK 10490, se sídlem Advokátní kancelář Liška&Sabolová, s.r.o., Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2
- Žalovaný č. 5:** **CERCL Mining B.V.**, reg. č. 34348220, se sídlem Zuidplein 160, 1077XV Amsterdam
- Právně zastoupen: Mgr. Lucií Sabolovou, advokátkou, ev. č. ČAK 04780, se sídlem Advokátní kancelář Liška&Sabolová, s.r.o., Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

Vyjádření žalovaného č. 2

Žalovaný č. 2 by chtěl tímto, prostřednictvím svého právního zástupce, reagovat na vyjádření, které podalo v předmětném sporu Krajské státní zastupitelství v Ostravě (dále jen „KSZ“) dne 7.8.2019 (dále jen „**Vyjádření KSZ**“), jakož i na některé další, pro předmětný spor potenciálně relevantní události, ke kterým došlo od posledního vyjádření žalovaného č. 2 ze dne 5.2.2018.

K podání tohoto vyjádření vede žalovaného č. 2 i zájem na tom, aby byl vysvětlen kontext předmětného sporu, který žalovaný č. 2 považuje za důležitý. S ohledem na vyjádření žalovaného č. 1 ze dne 22.11.2019 a navazující výzvy soudu mohou totiž být vbrzku předložena doplňující vyjádření žalobce a KSZ a žalovaný č. 2 má za to, že tato případná doplňující vyjádření mají být vnímána právě v náležitém kontextu.

I. Úvod

1. Žalovaný č. 2 si je vědom toho, že předmětné řízení dosud nedospělo do fáze, kdy by některá ze stran soudu předložila komplexní věcná tvrzení a důkazní návrhy tak, aby byl spor projednatelný v šíři, kterou naznačuje žaloba. Tato situace je samozřejmě v první řadě důsledkem postupu žalobce, jehož **žalobní tvrzení (včetně souvisejících důkazních návrhů) jsou zásadním způsobem nedostatečná**. Žalovaný č. 2 z toho důvodu ve stručnosti opětovně poukazuje alespoň na některé z toho vyplývající důsledky, které uvedl již ve svých dřívějších vyjádřeních:
 - i. Ve svém úvodním vyjádření ze dne 29.9.2017 žalovaný č. 2 mj. uvedl, že žalobce nijak nedoložil fakticky ani právně, že žalovaný č. 2 je ve smyslu § 237 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**IZ**“), osobou, v jejíž prospěch byl údajný neúčinný právní úkon učiněn nebo která z něho měla prospěch (viz bod 2 uvedeného vyjádření). Dále žalovaný č. 2 rovněž uvedl: „***V daném případě by měl žalobce ve své žalobě řádně specifikovat všechny rozhodné skutečnosti ve vztahu k pasivní legitimaci všech žalovaných, včetně žalovaného č. 2, ve vztahu k § 242 odst. 1 IZ a 237 odst. 1 IZ, a pokud tak nečiní, měl by soud po poučení v tomto směru dle 43 odst. 1 o.s.ř. žalobu vůči žalovanému č. 2 na základě § 43 odst. 2 o.s.ř. odmítnout.***“ (viz bod 22 uvedeného vyjádření).
 - ii. Ve svém vyjádření ze dne 5.2.2018 potom žalovaný č. 2 v bodě 15.iv. mj. uvádí: „*[...] je tudíž nadbytečné zkoumat naplnění dalších znaků „skutkové podstaty“ úmyslně zkracujícího právního úkonu ve smyslu § 242 IZ, [...], když chybí elementární znak – zkrácení věřitelé. Bylo by tedy plýtvání časem i prostředky všech zúčastněných, včetně soudních institucí, v řízení bez dalšího pokračovat a všechny uvedené jednotlivosti zkoumat. Uvedené by ovšem také představovalo projednávání deficitní žaloby, tudíž **popření procesní odpovědnosti žalobce za tvrzení všech pro rozhodnutí významných skutečností a v konečném důsledku zásady projednací** (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 705/2004, citováno shora), tedy také zásah do práva žalovaných na spravedlivý proces.*“
2. Žaloba je neprojednatelná pro dosavadní deficit základních žalobních tvrzení a žalovaný č. 2 již poukázal na tento stav řízení v souvislosti se zásadou projednací. Žalobce je povinen podat úplná tvrzení především proto, že ve sporném řízení je to žalobce, jenž tak vymezuje předmět řízení, a ovšem i dokazování. Žalovaný se nemůže bránit rétorickým hyperbolám (např. „tunelování“) a stejně tak soud na jejich základě nemůže rozhodnout. Rozhodnutí ve věci je podmíněno jejím

konkrétním vymezením a jen proti takové žalobě se může žalovaný účinně procesně bránit. V tomto smyslu má žalovaný nárok na úplná a určitá procesní tvrzení. Žalovaný č. 2 sdělil soudu, že je připraven na taková tvrzení reagovat (bod 14 jeho vyjádření ze dne 5.2.2018), avšak zmíněný deficit žaloby nebyl dosud odstraněn. Žalovaný č. 2 tudíž pouze v některých ohledech reaguje na procesní vývoj a na další okolnosti, které by podle jeho názoru měly být pro soud významné při zvažování dalšího procesního postupu.

3. Obsah tohoto vyjádření je členěn následujícím způsobem:

- i. Účelem tohoto vyjádření je reakce žalovaného č. 2 na Vyjádření KSZ (viz kapitolu IV. níže). V příslušné kapitole kromě svého vyjádření k názoru KSZ na některé procesní podmínky předmětného řízení žalovaný č. 2 doplňuje v dílčích ohledech argumentaci uvedenou ve Vyjádření KSZ, která poukazuje na **naprosto zásadní obsahové nedostatky žaloby, pokud jde o její předmět**. S ohledem na povahu těchto nedostatků je žalovaný č. 2 pokládá za nezhojitelné.
- ii. Žalobce č. 2 chce tento soud také upozornit na trvalí bezprecedentní útoky na své právo na spravedlivý proces ze strany určitých politických skupin, z nichž se žalobce pokouší přinejmenším těžit, pokud se na nich rovněž nepodílí. Před samotnou reakcí na Vyjádření KSZ proto žalovaný č. 2 upozorní na některé mimoprocesní kroky směřující k nepřipustnému ovlivnění výsledku předmětného sporu. Již ve svých předchozích vyjádřeních poukazoval žalovaný č. 2 na to, že předmětný spor je vystaven (mj. i kvůli jeho osobě) politickým a mediálním tlakům (viz bod 23 vyjádření ze dne 29.9.2017 a bod 3 vyjádření ze dne 5.2.2018). Ty mezitím doznaly vývoje a konkrétního naplnění, když o záležitostech, které jsou mj. předmětem tohoto řízení, si nepřipustným způsobem přisvojil právo veřejně „rozhodnout“ účelově ustanovený politický orgán. Je jím Vyšetřovací komise k OKD (dále jen „**Komise**“) zřízená Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky (dále jen „**Poslanecká sněmovna**“). Její činnost, včetně obsahu její závěrečné zprávy vydané dne 8.10.2019 (dále jen „**Zpráva**“) a způsobu, jakým Zprávu prezentovala, se odehrály za takových okolností a v takovém politickém a mediálním klimatu, že to akutně ohrozilo právo žalovaných v tomto sporu na spravedlivý proces. Bylo vyvoláno politicky podporované očekávání veřejnosti, že tento spor dopadne v neprospěch žalovaných. Podrobněji v kapitole II. níže.

II.

K Vyšetřovací komisi k OKD a k některým dalším souvislostem

(a) Zpráva Komise – pokus o zásah do nezávislosti soudů

4. Dne 12.12.2017 byla podle zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, zřízena Komise. Poslanecká sněmovna jí uložila prověřit, zjednodušeně řečeno, (i) převod akcií OKD, a.s. z vlastnictví ČR jiným osobám a další následné kroky, včetně prodeje minoritního podílu, (ii) plnění závazků nabyvatelem uvedených akcií, včetně příčin a okolností, které vedly k úpadku OKD, a.s., a (iii) činnost orgánů státu a jiných osob, které za majetkové operace při privatizaci OKD, a.s. a v době před vznikem úpadku OKD, a.s. odpovídaly či nad nimi měly vykonávat kontrolu či dohled.

5. Samo zřízení vyšetřovací komise je aktem politické (zákonodárné) státní moci. Splnění podmínky – zda jde o *věc veřejného zájmu* – je rovněž věcí politického rozhodnutí, stejně jako definice onoho zájmu. Ústava zde odkazuje na zákon a zákon (č. 90/1996 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny) blíže podmínky nestanoví. To však neznamená otevřenou cestu svévoli. Tato Komise, jak plyne z její Zprávy (viz níže), však otevřeně ignoruje zásadní principy, jež plynou z ústavního pořádku, avšak i z přímo použitelných mezinárodních závazků České republiky. Komise, jak sama uvádí (str. 3 Zprávy), disponuje pravomocemi, které „*se shodují s pravomocemi policie či státního zastupitelství*“. Na rozdíl od těchto orgánů ale nepodléhá na základě uvedeného zákona nejen požadavkům na odbornou kvalifikaci, ale ani některým omezením stanoveným např. v ustanovení § 2 trestního řádu. Nemá tedy mj. povinnost respektu k presumpci nevinyl¹. Jinak řečeno, tyto a jiné meze svého mandátu měla Komise hledat přímo v ústavním pořádku, jež se ostatně členové Komise jako poslanci zavázali respektovat ve slibu, jenž je podmínkou vzniku jejich poslaneckého mandátu. Neučinila tak.
6. Zásadním omezením je ústavní princip dělby moci, založený nikoli na superioritě moci zákonodárné vůči ostatním; žádná z mocí není superiorní vůči ostatním. Princip dělby moci je založen na jejich oddělení a vzájemném vyvažování, tudíž omezování. Do této logiky patří bezpodmínečný respekt politických mocí – tedy i Parlamentu a jeho orgánů – vůči výrokům moci soudní. Tato Komise toto omezení nerespektuje, jak bude uvedeno níže, a otevřeně odmítá závaznost pravomocných rozhodnutí soudní moci. Tyto případy představují již dokonaný ústavní delikt Komise.
7. Dalším omezením je základní právo (každého) na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 4. Ústavy. Toto právo vyplývá primárně z mezinárodních závazků České republiky a aplikuje se a interpretuje přímo z tohoto pramene práva, tedy z čl. 6(1) Evropské úmluvy. Tomuto základnímu právu odpovídá povinnost státu a jeho institucí nezasahovat do běžících procesů, jinak řečeno do sféry moci soudní, a nepředjímat její závěry. I tento ústavní limit své činnosti Komise zjevně překročila.
8. Je otázkou, zda samo zřízení Komise se zadáním, jež se orientuje do běžících procesů soudních či trestních není z ústavního hlediska nonsens; zda neznamená snahu podřídit aktuálně jednající justiční orgány nepřipustné supervizi politické moci. Žalobce č. 2 má za to, že tomu tak je. Bez ohledu k tomu však je ústavním imperativem takového ad hoc vyšetřovacího orgánu zdrženlivost a sebeomezení zmíněnými ústavními principy, jimž tato Komise nedostála. Níže bude uvedeno, že ve své Zprávě odmítá jak minulá rozhodnutí, odporující její apriorním závěrům, tak se snaží předstihnout soudní verdikty v běžících procesech svými nekompetentními apriorními závěry. Zařadila se tak mezi orgány státu, které soustavně, intenzivně, někdy nutkavě atakují právo žalobce č. 2 (avšak i jiných zúčastněných) na spravedlivý proces – podrobněji viz níže.
9. Dne 8.10.2019 vydala Komise o výsledcích svého šetření Zprávu (dostupná je zde: <https://www.psp.cz/sqw/sd.sqw?cd=3516&o=8>). V ní se konstatují mj. následující závěry, které korespondují s některými prvoplánovými a nijak nedoloženými argumenty žaloby v předmětném sporu:

¹ Komise ve své Zprávě sice uvádí: „[...] osoby, na které směřují trestní oznámení, musí být pokládány za nevinny, dokud nezávislý soud nerozhodne o jejich vině, případně trestu.“, nicméně v realitě je vystupování členů Komise (v průběhu šetření i v souvislosti s prezentací Zprávy – viz níže) zjevně předpojaté a vychází vstříc jakémusi očekávání vyvolanému u veřejnosti.

- i. „*Vlastník NWR vyvedl ze společnosti maximum [...]“* (viz str. 21 Zprávy) Tato pasáž Zprávy koresponduje např. s argumenty v bodě 34 žaloby („*Žalovaná č. 1 tak jednala s úmyslem o co největší inkasování finančních prostředků z majetku Dlužníka.*“; pozn.: Podtržení v tomto a v následujícím odstavci provedl žalovaný č. 2 pro zvýraznění relevantního textu.).
 - ii. „*Když došlo k poklesu odbytu a cen uhlí, neměla společnost vytvořené rezervy, ze kterých by byla schopna negativní vývoj překonat (zásadní přelom začal počátkem roku 2012). Přesto v tomto roce byla odsouhlasena a vyplacena dividendy ve výši přesahující 6 mld. Kč! To je podle názoru vyšetřovací komise v rozporu s péčí řádného hospodáře.*“ (viz str. 22 Zprávy). Tato pasáž Zprávy koresponduje se základní ideou celé žaloby; myšlenka, že došlo k porušení povinnosti vytvářet rezervy na negativní vývoj, potom specificky koresponduje s body 31 a násl. žaloby (viz např. v bodě 35: „[...] žalovaná č. 1 úmyslně snížila majetek Dlužníka ve svůj prospěch, a to o částku 12.095.025.041,- Kč, ačkoliv věděla o vysokém zadlužení Dlužníka a jeho nepříznivému hospodářskému vývoji a měla vědět i o chybném vedení účetnictví, když Dlužník nevytvářel dostatečné finanční rezervy ze zisku na budoucí období.“)
10. Zmíněná tvrzení žalobce v předmětném řízení předložil, žalovaný č. 2 je popírá, ale k jejich projednání a dokazování dosud nedošlo. Je tedy zřejmé, že **Komise formulovala Zprávu záměrně tak, aby v ní učinila o své vůli definitivní² závěry o záležitostech, které teprve mají být předmětem projednání a rozhodnutí nezávislých soudů**, mj. v předmětném sporu. Je zároveň zjevné, že tak učinila **s vědomím, že předmětný spor probíhá³, a s úmyslem jej svou Zprávou ovlivnit⁴.**
 11. K tomu je třeba dodat, že publikované závěry Komise jako představitele zákonodárné moci šetřící činnost dlužníka a osob s ním spojovaných (včetně osob žalovaných v předmětném sporu) jsou nepochybně snahou vytvořit obraz o celé kauze, který vyhovuje současné politické reprezentaci a s nímž mnozí političtí reprezentanti po léta hlučně spojují svoji volební atraktivitu. Ve Zprávě „**označení a odsouzení viníci**“ **nemají možnost oponovat na nestranném fóru při zachování principu „rovnosti zbraní“**, jako je tomu ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným ve standardně probíhajícím civilním (a civilizovaném) soudním řízení.
 12. Komise (coby politicky ustanovený a politicky jednající orgán) **celou svou činnost zaměřovala k tomu cíli, aby zasáhla do práva na spravedlivý proces** (mj.) žalovaných, coby subjektů

² Za definitivní lze závěry Komise uvedené ve Zprávě označit proto, že představitelé Komise se v médiích vyjadřovali v tom duchu, že projednání Zprávy na plénu Poslanecké sněmovny nebude mít, bez ohledu na svůj výsledek, žádný vliv na jejich závěry, názory a další kroky.

³ Viz např. větu na str. 24 Zprávy: „*Dále byla podána žaloba v květnu 2017 na neplatnost výplaty dividend ve výši 12 095 025 041 Kč na NWR, Zdeňka Bakalu, Petera Kadase, BXR Group a CERCL Mining.*“.

⁴ Komise se snahou ovlivnit nalézací a hodnotící činnosti nezávislých soudů netají a hned v úvodu Zprávy (na str. 3) výslovně uvádí, že sice „*nesuplovala činnost policie či soudů*“, ale „*díky širokému zaměření*“ mohla „*předložit ucelený příběh*“. Svůj cíl dále vyjádřila pregnančně: „*To však neznamená, že by její činnost byla omezená na věci dávno minulé a nemohla by zjišťovat skutečnosti, které jsou předmětem probíhajících řízení. [...] naopak, její zjištění se týkají i aktuálních věcí i soudních řízení a zjištěné skutečnosti zašle spolu s podněty příslušným orgánům.*“.

soukromého práva, jejichž věc je aktuálně projednávána u soudu. Ačkoli žalovaný č. 2 neseznal, že by skutečně došlo k ovlivnění předmětného sporu ze strany Komise nebo jiných politických subjektů (k jejich atakům viz též níže), považuje již samotné dosavadní kroky Komise za naprosto **nepřípustný pokus ovlivňovat nezávislé rozhodování soudu** a zasahovat do práva na spravedlivý proces.

13. To, že vyznění Zprávy v uvedených ohledech skutečně není nahodilé, nebo dokonce nezamýšlené, nýbrž **jde o záměr „odsoudit“ (či přinejmenším veřejně očernit) řadu osob, včetně žalovaných v předmětném sporu**, lze dokumentovat na mnohých okolnostech, které vyhotovení Zprávy předcházely a předem ukazovaly, jakým způsobem Komise ke svým závěrům přistoupí. Z těchto okolností žalovaný č. 2 zmiňuje alespoň následující:

- i. Komise může být ve smyslu zákona č. 90/1995 Sb. ustanovena k šetření **věcí veřejného zájmu**. Nicméně, jak je patrné ze zadání zmíněného v bodě 4 výše, Poslanecká sněmovna uložila Komisi, aby šetřila mj. činnost soukromých osob bez srozumitelně vymezené vazby na takový veřejný zájem. Komise tak vyšetřovala a současně „soudila“ (tj. vahou své formálně založené autority činila právní závěry) v záležitostech evidentně se úzce dotýkajících integrity soukromých osob.
- ii. Způsob, jakým k tomu Komise přistoupila, je podle názoru žalovaného č. 2 v rozporu s Ústavou, neboť si tím **přisvojila pravomoci soudní složky státní moci**. Jde o exces o to závažnější, že své závěry o „vině a vinících“ zjevně učinila ještě dlouhou dobu před vydáním Zprávy, jak bude rozvedeno níže. To vše v situaci, kdy – na rozdíl od soudů vázaných principem „rovnosti zbraní“ a procesními předpisy – Komise sama vyšetřuje, **neveřejně vyslýchá svědky a čerpá z řady neveřejných či dokonce důvěrných materiálů, které nejsou dotčeným osobám k dispozici, a nemají proto onu možnost se k nim adekvátně vyjádřit, jakou by měly ve standardním soudním řízení**. Aniž by zde žalovaný č. 2 vyvolával historické paralely, je jistě nepochybné, že způsob, jakým Komise, coby orgán zákonodárné moci, vstoupila do sféry vyhrazené moci soudní, nemůže být považován za přípustný.
- iii. Neveřejná a netransparentní činnost Komise vyplývá i z její spolupráce s žalobcem. Komise od něho prokazatelně získávala podklady⁵, a to zjevně i o záležitostech, které podle žaloby mají být projednávány v předmětném sporu⁶; to vše dokonce za situace, kdy

⁵ Toto žalobce sám přiznává – viz např. dokument označený „Zápis z 20. jednání věřitelského výboru dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.“, který byl publikován dne 6.12.2019 pod číslem 414 v oddíle B insolvenčního rejstříku OKD. V bodě 4.1 tohoto dokumentu se uvádí: „*JS [pozn. žalovaného č. 2: Tím se rozumí insolvenční správce, tj. žalobce v předmětném sporu.] a zástupcem dlužníka bylo sděleno, že Parlamentní komise si vyžádala další dokumentaci OKD, a. s. zejména pak ke starším obdobím.*“ Z toho vyplývá, že žalobce Komisi poskytoval různé informace a dokumenty, a to nikoli jednorázově.

⁶ K tomu viz např. následující informace veřejně podané předsedou Komise:

- „6 miliard Kč si vyplatili akcionáři OKD v čele s Bakalou v roce 2012 na dividendách. Už o dva roky později představenstvo muselo vědět, že těžařský kolos směřuje ke krachu. To potvrdil na včerejším zasedání vyšetřovací komise k OKD insolvenční správce Lee Louda“ (Zdroj: 25.04.2018 <https://www.pirati.cz/tiskove-zpravy/cernohorsky-komise-okd.html>)
- „Práce hnutí Byty OKD, které bylo jedním z iniciátorů, kteří podávali trestní oznámení právě probíhajícího soudního jednání, v rámci kterého se řeší právě příliš nízká cena výkupní OKD, další části, které jsme se věnovali insolvenčnímu správce panu Lee Loudovi, nás seznamoval s finanční situací společnosti OKD předtím, než došlo k pádu společnosti OKD.“ (Zdroj: 19.04.2018 ČRo Plus | Rubrika: Zprávy 19:00)

žalobce doposud v předmětném sporu řádně nezformuloval svůj žalobní nárok (k tomu viz rovněž body 1 a 2 výše). Žalobce v tomto smyslu vede své jednostranné paralelní „řízení“ v politicky vstřícném prostředí, aniž plní procesní povinnosti v řízení soudním; je přitom zcela nerozhodné, jestli informace a dokumenty, které předal Komisi jsou nebo nejsou žalovaným známy. Podstatné je to, že (i) **žalobce předal Komisi informace a podklady, které žalovaní neměli možnost posoudit, případně konfrontovat**; (ii) Komise s využitím těchto podkladů formulovala své závěry týkající se předmětného sporu (k tomu viz bod 9 výše); (iii) nyní tyto závěry Komise vydává za produkt svého nezávislého vyšetřování a prosazuje, aby soud obdobné závěry přijal i v předmětném sporu (k tomu viz bod 10 výše). **Není jistě třeba podrobnějšího popisu k vyjádření toho, nakolik takovýto postup ostře vystupuje z jakéhokoli myslitelného pojetí spravedlivého procesu.** Ač to není vyčerpávající výčet nedostatků v přístupu Komise k informacím a podkladům, již skutečnosti popsané v tomto bodě jistě musí podle přesvědčení žalovaného č. 2 vést soud k tomu, aby odolal veškerým snahám nechat si Zprávu prezentovat jako zdroj vstupů pro předmětný spor. Zpráva nemůže být chápána jako jakkoli relevantní pro předmětný spor a opačná snaha Komise směřuje ke zkarikování spravedlivého procesu.

- iv. Žalovaný č. 2 registroval již ve způsobu, jakým Komise zahájila svou činnost, **projevy předpojatosti, která se pak musela promítnout i do Zprávy.**

Předseda Komise krátce po jejím zřízení veřejně avizoval⁷ schůzku s prezidentem České republiky, který mu údajně měl „pomoci odhalit některé souvislosti nebo detaily, které by přispěly k prošetření celé kauzy“. Ignoroval přitom, že řádným mechanismem, jehož prostřednictvím má Komise získávat informace, je výslech svědků, nikoli separátní a neveřejná komunikace předsedy Komise se svědkem mimo příslušnou proceduru.

Předseda Komise při té příležitosti adresoval prezidentu republiky otevřený dopis, jímž průběh jednání i závěry Komise předjal dříve, než ta uskutečnila první výslech. Předseda Komise kupříkladu od počátku avizoval, že ví, že „rozhodnutí učiněná v souvislosti s prodejem státního podílu v těžební společnosti byla chybná“, ačkoli právě tato otázka byla předmětem nejen dosud definitivně neskončeného soudního řízení, ale i šetření Komise samotné. Že se přitom z jeho strany nejednalo o formulační nedopatření, je evidentní, protože toto své přesvědčení opakuje. Dopis prakticky ani nezakrývá skutečný cíl předsedy Komise spočívající v podjatém šetření se zapojením moci výkonné; představitel zákonodárné moci se při jejím výkonu obrací na představitele exekutivy (prezidenta republiky) a dodává: „Jako poslanec jsem měl možnost vyslechnout si Váš inaugurační projev, během nějž zazněla i ostrá slova kritiky vůči Zdeňkovi Bakalovi, kterého jste obvinil z hospodářské kriminality.“ (k tomuto inauguračnímu projevu viz též níže). Z kontextu i tónu dopisu je zjevné, že předseda Komise tuto pasáž prezidentova projevu sdílí dříve, než se cokoliv autentického o věci dozvěděl zákonem předvídaným způsobem.

– „Společnost OKD měla docela dost úvěrů, přesto docházelo k vyplácení dividend. Insolvenční správce upozorňoval na to, že docházelo také k převádění prostředků v rámci skupiny. Částky se třeba nejprve poskytly jako půjčka.“ (Zdroj: 03.05.2018 ČT 24 | Rubrika: Interview ČT24 18:25)

⁷ https://www.parlamentnilisty.cz/politika/politici-volicum/Pirat-Cernohorsky-se-chce-sejit-s-prezidentem-Zemanem-kvuli-OKD-530572?utm_source=nm&utm_medium=xml

- v. Komise své šetření vedla po celou dobu, po kterou běží toto i jiná řízení týkající se OKD. Zprávy o její činnosti i o tom, co právě Komise šetří a jak její členové nahlíží na konkrétní záležitosti, byly **průběžně (a selektivně) medializovány**. Při svém vyšetřování a hodnocení Komise bez dalšího akceptovala a přijala za svá tvrzení, která jsou proti žalovanému č. 2 a dalším osobám vznášena v předmětném sporu i v dalších soudních sporech. Přístup Komise – paralelně s probíhajícími spory, avšak bez jakékoli vazby na obsah spisů a standardní procedury – principiálně nepřipouští, aby na její závěry byl brán v právním státě zřetel. Zároveň je však nepochybné, že **již samotný takový přístup Komise zatížil dotčené osoby stínem, který** (bez ohledu na konkrétní přístup konkrétních soudů v konkrétních sporech) **zpochybňuje jejich právo na spravedlivý proces v materiálním smyslu** (tj. včetně možnosti opřít se o případné příznivé soudní rozhodnutí před zraky veřejnosti, být na základě takového rozhodnutí vnímán jako osoba, která se nedopustila ničeho nekalého, atd.).
14. Symptomatické je bohužel i to, že Komise, coby politicky ustavený a politicky jednající orgán, nejen vyjadřuje svou představu o tom, jak mají být „správně“ interpretována vybraná fakta a jaká soudní rozhodnutí by tomu měla odpovídat, ale navíc **na základě pouhých dojmů** (když si žalovaný č. 2 neumí představit, že by členové Komise měli přístup do soudních spisů a mohli je ve všech souvislostech vyložit) **odmítá závěry nezávislých soudů**. Činí tak dokonce i v trestních věcech, byť formálně budí dojem, že uznává princip presumpce neviny (viz např. poslední větu prvního odstavce na str. 3 Zprávy). Takové podřívání soudních rozhodnutí z politických pozic lze dokumentovat např. na str. 10⁸ nebo 12⁹ Zprávy. Komise tím zpochybňuje dřívější soudní rozhodnutí neslučitelná s jejími závěry, a dokonce je považuje *a priori* za podezřelá. Nelze diskutovat o politickém apetitu Komise, s nímž se vzpírá závaznosti výroků moci soudní. Respekt vůči nim, zejména ze strany politických státních mocí, je předpokladem právního státu; jsou závazná *erga omnes*, tudíž i pro Komisi samu. Žádný mocenský orgán se nesmí vzpírat ústavním limitům výkonu své moci.
15. Žalovaný č. 2 zároveň konstatuje, že činnost Komise a její Zpráva **nejsou ojedinělým projevem politického tlaku** na to, aby justiční orgány řešily záležitosti týkající se OKD, případně žalovaného č. 2, resp. aby je řešily v souladu s přáními a představami politických exponentů. To je dokumentováno v následujících částech tohoto vyjádření.

(b) Princip „rovnosti zbraní“ v civilním řízení soudním

16. K tomu, aby mohl žalovaný č. 2 náležitě poukázat na význam dosavadních zásahů politických představitelů do práva různých osob, včetně jeho samotného, na spravedlivý proces, považuje za potřebné se nejprve podrobněji vrátit k již výše zmíněnému principu „rovnosti zbraní“ v civilním soudním řízení.

⁸ „[...] bylo na základě návrhu obžalovaných velmi nestandardním rozhodnutím Nejvyššího soudu rozhodnuto o delegaci věci ke KS v Hradci Králové, údajně z důvodu negativního mediálního obrazu. Takové rozhodnutí o delegaci bylo unikátní a mohlo zakládat podezření z účelového jednání ve prospěch obžalovaných. KS v Hradci Králové obžalované v roce 2009 zprostil obžaloby [...]“

⁹ „Přestože znalec byl v trestním řízení osvobozen, vyšetřovací komise se vzhledem ke svým zjištěním domnívá, že soudy nezohlednily veškeré skutečnosti.“

17. Základním nezadatelným, nezcizitelným, nepromlčitelným a nezrušitelným právem každého je jeho právo na rovnost před zákonem a na spravedlivý proces (čl. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Jedním z vyjádření těchto základních práv je princip rovnosti stran před soudem a princip „rovnosti zbraní“ (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 Ústavy) a úkolem soudu a procesních pravidel je poskytovat ochranu právům (a tedy i zajistit takovou rovnost stran). Jde rovněž o součást práva na spravedlivý proces a „rovnost zbraní“ dle čl. 6 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv.
18. Jedním ze základních principů, jimiž je soudní řízení ovládáno, je princip rovnosti účastníků, který vyjadřuje skutečnost, že účastníci řízení (strany) musí stát před soudem v rovném postavení, aniž by byla jedna nebo druhá strana jakkoli procesně zvýhodněna¹⁰. Přitom platí, že procesní rovnost se samozřejmě vztahuje na fyzické, jakož i na právnické osoby, a rovněž na stát, je-li účastníkem řízení (žalobcem či žalovaným)¹¹.
19. Žalovaný č. 2 je však konfrontován s koordinovanými postupy politicky vlivných míst, jež jeho právo na „rovnost zbraní“ v probíhajících soudních řízeních podstatně zasáhly. Na jiných místech tohoto vyjádření žalovaný č. 2 poukazuje na to, že je např. opakovaně a dlouhodobě terčem hanlivé kampaně vedené proti němu (patrně z politických důvodů), a to zástupci jak výkonné, tak i zákonodárné státní moci. Tato kampaň je vedena na takových fórech, takovými způsoby a s využitím takových prostředků a nástrojů státní moci, které žalovanému č. 2, coby soukromé osobě, neumožňují efektivní anebo vůbec žádný způsob obrany. Zároveň je ovšem doložitelné (a žalovaný č. 2 tak rovněž příkladmo činí na jiných místech tohoto vyjádření), že žalobce spolupracuje a je v úzkém kontaktu (a to jak formálně z titulu své funkce insolvenčního správce, tak i neformálně) s legislativní i exekutivní složkou státní moci. V rámci této spolupráce dochází k předávání informací, které žalovanému č. 2 nejsou známy.
20. Za této situace nezbyvá žalovanému č. 2 než tato závažná fakta soudu předložit a spolehnout se na soudní moc, jež jediná je mocí striktně nepolitickou a na politice nezávislou a jediná je nadána pravomocí ochrany jeho základních práv. Činí tak s očekáváním, že soudy budou rozhodovat v souladu se zásadou rovnosti zbraní a že mu bude poskytnut spravedlivý proces v souladu s právními předpisy České republiky a jejími mezinárodními závazky. Ve vztahu k tomu, co bylo uvedeno v předchozím bodě, to znamená jednak tolik, že soudy nepodlehnu politické kampani vedené proti žalovanému č. 2, a jednak že ukáže-li se, že žalobce má k dispozici informace, dokumenty apod., které nejsou přístupné žalovanému č. 2, zajistí mu soudy jejich zpřístupnění. K tomu viz též kapitolu III. níže.

(c) *Kampaň proti žalovanému č. 2 ze strany exekutivní složky státní moci*

21. Již výše bylo zmíněno, že předmětný spor je vystaven (stejně jako jiné spory týkající se žalovaného č. 2) politickým a mediálním tlakům. Proti žalovanému č. 2 je vedena dlouhodobá hanlivá kampaň ze strany exekutivní složky státní moci a jejích nejvyšších představitelů (včetně nejvyšších ústavních činitelů). Motivována je patrně politickým zadáním nalézt v žalovaném č. 2 univerzálního viníka problémů na Ostravsku, včetně insolvenčního řízení dlužníka.

¹⁰ Ústavní soud ve věci sp. zn. III. ÚS 202/03

¹¹ Winterová, A., Civilní právo procesní, 3. Vydání, Praha, Linde, 2004, str. 75

22. Nejvyšší ústavní představitel státu a prezident republiky pan Miloš Zeman opakovaně a důrazně prohlašuje, že jedním z cílů, proti kterým chce a považuje za potřebné podle vlastních slov bojovat, a k čemu vyzývá i ostatní, je právě postava Zdeňka Bakaly (žalovaného č. 2) v souvislosti s jeho angažmá v OKD. Už ve svém inauguračním projevu prezident jmenoval jako jednoho z ekonomických zločinců právě žalovaného č. 2 a uvedl, že možnost jeho trestního stíhání a vyšetřování prosazoval a bude dále prosazovat. Lze citovat: „[...] *Ale na druhé straně ještě těsně před krachem podniku, který zaměstnává 10 000 osob, Zdeněk Bakala inkasoval posledních 16 miliard korun na dividendách a přitom jen tak mimochodem stačil okrást i nájemníky OKD o jejich byty. Dokud tento problém nebude vyřešen, pak nemůžeme tvrdit, že je velká ekonomická kriminalita v České republice minulostí a že Viktor Kožený skrývající se na Bahamách, nemá svého velkého nástupce právě v osobě Zdeňka Bakaly. Když jsem se ptal jak ministra spravedlnosti, tak před časem i nejvyššího státního zástupce, zda v této věci proběhne nějaké vyšetřování, padni komu padni, setkal jsem se s velmi rozpačitou odezvou. Mrzí mě to a budu na to upozorňovat i nadále.*“ (z inauguračního projevu prezidenta Zemana při inauguraci 8.3.2018).
23. Ve své kampani prezident Zeman pokračoval a žalovaného č. 2 kontinuálně a s hlubokou nenávistí napadal. Při stém výročí založení republiky prezident Zeman vyznamenal Pavla Krúpu, a to proto, že bojuje proti tzv. „ekonomickým zmrdům“ (vulgarita je přesnou citací prezidenta republiky), mezi něž, vedle Viktora Koženého, patří podle jeho názoru právě žalovaný č. 2 (např. pro Český rozhlas v rozhovoru ze dne 15.10.2018).
24. Obdobně žalovaného č. 2 opakovaně napadá při různých příležitostech a na různých fórech také předseda vlády Andrej Babiš. Konkrétně v souvislosti se Zprávou uvedl mj. následující: „*Já si myslím, že je dobře, že komise pojmenovala ty lidi, kteří selhali, a pojmenovala tady jeden z největších tunelů naší historie, protože pan Bakala vytáhl z té firmy obrovské prostředky, jestli je to 100 miliard nebo ještě víc, a on tam má stále ještě majetky.*“¹²
25. Za uvedené situace není překvapivé, že podle informací z médií policie a státní zastupitelství již mnoho let prověřují podezření vůči žalovanému č. 2 vznesená v trestních oznámeních podaných výše zmíněným (a prezidentem Zemanem pro to oceněným) Pavlem Krúpou. Nelze se ubránit dojmu, že ačkoli za celou dobu nikdo nebyl obviněn, natož obžalován, je pokračující prověřování přímo nebo nepřímo živeno právě politicky motivovanou kampaní proti žalovanému č. 2 a dalším osobám ze strany nejvyšších ústavních činitelů.
26. V euroatlantickém civilizačním okruhu nebývá zvykem, aby prezident republiky vyjadřoval veřejně nutkavou osobní zášť vůči občanovi země. Popsané jednání hlavy moci výkonné již dávno přesáhlo meze, označené Ústavním soudem za *nepřípustné* v právním státě (příkladmo Nález II. ÚS 71/06¹³). V této věci stěžovatel namítal vyloučení soudců v České republice pro veřejné zásahy exekutivy (ministra vlády) do nezávislého rozhodování v jeho věci. Ústavní soud jeho námitce nepřisvědčil, ale vyslovil silné odsouzení podobného postupu politiků. Žalovaný č. 2 vícekrát uvedl, že spoléhá na nezávislost českých soudů a nedovolává se jejich vyloučení.

¹² Takto je citován např. zde: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Babise-se-na-tiskovce-po-vlade-zeptali-na-stihani-Bakaly-A-ten-zacal-radit-598873> nebo zde: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/babis-kaucha-okd-trestni-oznameni-zaoralek-cssd.A191008_133436_domaci_kop.

¹³ Z odůvodnění: „*K tomu považuje Ústavní soud za nezbytné uvést, že aktivity některých politiků, na které stěžovatel poukázal, ať už měly v minulosti podobu verbálních projevů sdělovaných mediím nebo se i jinak zaměřovaly na vytvoření negativní atmosféry ve vztahu k stěžovatelovým návrhům před obecnými soudy anebo se jednalo přímo o pokusy ingerovat do těchto řízení, jsou v podmínkách právního státu nepřípustné.*”

Zdůrazňuje však odsouzeníhodnost politických zásahů do nezávislosti rozhodování v jeho věcech. Jde o základní princip právního státu, v patričné intenzitě sankcionovaný i trestním právem.

(d) Ochota státu vyvíjet politický nátlak v kauzách, které považuje za politicky významné

27. Z výše uvedené kampaně proti osobě žalovaného č. 2 ze strany představitelů výkonné a zákonodárné složky státní moci je zjevné, že vrcholní ústavní činitelé považují záležitosti týkající se OKD, žalovaného č. 2 a osob, které s ním spojují, za politicky významné a činí je součástí svých politických úvah a cílů. Takto se o to vyjadřuje i v médiích (viz např. pořad Události v České televizi nazvaný „Případ firmy OKD a její politický kontext“ - <https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1096898594-udalosti-komentare/219411000370516/obsah/696719-kaucha-okd>).
28. Zároveň existuje řada příkladů, kdy představitelé výkonné moci i jejich podpůrci mají snahu aktivně zasahovat do běžících soudních řízení, na nichž má stát nějaký zájem. Příkladů je celá řada: vedoucí kanceláře prezidenta, pan Vratislav Mynář, z pověření a se souhlasem prezidenta republiky opakovaně kontaktoval soudce Ústavního soudu, a to ve věci řízení běžících před Ústavním soudem. Kanclér Mynář dále přesvědčoval k určitému postupu rovněž bývalého ministra spravedlnosti Roberta Pelikána. Kanclér Mynář rovněž kontaktoval tehdejšího předsedu Nejvyššího správního soudu Josefa Baxu v konkrétních běžících věcech. S Josefem Baxou opakovaně jednal také sám prezident Zeman a pokoušel se ovlivnit rozhodování v běžících kauzách; stejně tak postupoval i vůči Robertu Pelikánovi. K tomu např.: https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/vratislav-mynar-bezpecnostni-proverka-narodni-bezpecnostni-urad-libor-vavra_1901251552_ako, <https://www.novinky.cz/domaci/clanek/zemanuv-kancler-mynar-uporne-nalehal-na-ministry-kvuli-kauche-lany-40285972> a mnohé další zdroje).
29. Dokonce i premiér Babiš si na plénu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR posteskl v souvislosti s kauzou „Čapí hnízdo“, že „Žijeme v zemi, kde si můžete objednat stíhání a dostat pravděpodobně někoho do vězení“ (k tomu např. <https://www.ceska-justice.cz/2018/01/cesku-podle-premiera-babise-mozne-objednat-si-trestni-stihani/>).

III.

Žádost o ochranu práva rovnosti před soudem a spravedlivý proces

30. Ve výše popsané situaci, kdy:
- (i) političtí představitelé státu považují kauzu společnosti OKD, její insolvence a osobu žalovaného č. 2 za politicky významné,
 - (ii) žalovaný č. 2 je výkonnou i zákonodárnou mocí postaven na pranýř a předem označován za univerzálního viníka snad všech významných problémů Ostravska (zcela mimo jakýkoli proces, případně skrze kvaziprocesy, jakým je v daném případě i „vyšetřování“ provedené Komisí, a bez možnosti se účinně bránit) a

- (iii) žalobce s uvedenými složkami státní moci úzce (formálně i neformálně) spolupracuje, je jimi podporován a není vyloučeno, že disponuje i řadou neveřejných či dokonce důvěrných dokumentů a informací, které mohou být produktem širokého portfolia nástrojů státní moci (které však žalovanému k dispozici nejsou),

žádá žalovaný č. 2 zdejší soud o ochranu svých práv, zejména práva na spravedlivý proces a rovnost stran před soudem. Tato žádost žalovaného č. 2 se netýká pouze jeho separátního práva na spravedlivý proces, ale nepřímo také regulérnosti dalšího průběhu předmětného sporu, včetně práv ostatních čtyř žalovaných, jejichž pozice v předmětném řízení je rovněž ohrožena samotnou skutečností, že se nacházejí na stejné straně sporu s žalovaným č. 2 vystaveným i v souvislosti s předmětem tohoto sporu politickým atakům.

31. Pokud tedy předmětné řízení bude dále pokračovat bez ohledu na opačné návrhy žalovaného č. 2 v tomto i dřívějších vyjádřeních, žádá žalovaný č. 2 soud, aby trval na tom, že namísto obecných poukazů a bulvární předpojatosti, žalobce musí řádně opřít všechny své uplatněné nároky o konkrétní a relevantní tvrzení a tato konkrétní a relevantní tvrzení doložit konkrétními a relevantními důkazy. **Pokud by žalobce chtěl snad využít neveřejné informace, dokumenty atp. mající původ v činnosti výkonné či zákonodárné složky státní moci, žádá žalovaný č. 2 soud, aby v takovém případě byly veškeré takové neveřejné informace, dokumenty atp. (celé a v plném kontextu) plně předány žalovanému č. 2 a i v tomto ohledu bylo dodrženo právo žalovaného na „rovnost zbraní“ všech účastníků řízení.**

IV.

K Vyjádření KSZ

32. Za situace, kdy žalobce je v předmětném řízení již několik let pasivní, je Vyjádření KSZ zatím jedinou reakcí na řadu dosavadních podání žalovaného č. 2 i ostatních žalovaných. Ve Vyjádření KSZ je věnována pozornost dvěma právním otázkám, jejichž zodpovězení jak z procesního, tak z hmotněprávního hlediska může výrazně ovlivnit průběh i výsledek předmětného řízení. První otázkou je překážka litispendence, kterou žalovaný č. 2 vnesl již v rámci svého prvního vyjádření k žalobě ze dne 29.9.2017. Druhou otázkou je pak charakter jednání napadeného předmětnou žalobou, konkrétně zda rozhodnutí valné hromady akciové společnosti o rozdělení zisku může být zkracujícím právním úkonem ve smyslu § 242 IZ.

(a) *K překážce litispendence*

33. KSZ je toho názoru, že překážka litispendence zde není dána, neboť zde není splněna podmínka totožnosti účastníků ani podmínka totožnosti předmětu řízení. Podle KSZ zaprvé nelze insolvenčního správce (žalobce v předmětném řízení) ani „materiálně“ ztotožnit s dlužníkem (žalobcem v Jiném řízení¹⁴). Odlišnost v předmětu řízení spatřuje KSZ zejména v účelu obou procesních institutů – zatímco odpůřčí žaloba směřuje k jednání, které učinil dlužník ke škodě svých věřitelů, žalobou na náhradu škody (resp. vydání bezdůvodného obohacení) se napadá jednání osob od žalobce (dlužníka) odlišných.

¹⁴ Pokud žalovaný č. 2 používá v tomto vyjádření pojmy s velkým počátečním písmenem, které v tomto řízení nejsou definovány, má na mysli stejné pojmy, jak je definoval ve svém prvním vyjádření k žalobě ze dne 29.9.2017. Pojem Jiné řízení má tudíž v tomto vyjádření význam řízení vedeného Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 15 Cm 225/2016.

34. **Žalovaný č. 2 předložil obsírnou právní argumentaci k existenci překážky litispendence**, tj. k totožnosti účastníků i předmětu řízení **ve svém vyjádření ze dne 29.9.2017**. Na této argumentaci nadále setrvává. Připomíná, že nedostatek totožnosti účastníků se může jevit toliko formálně, neboť osoba žalobce je určena – *de facto* vynucena – procesními předpisy (§ 239 odst. 1 IZ). V případě úspěchu žaloby jak odpůří, tak na náhradu škody, plnění žalovaného v prostředí probíhajícího insolvenčního řízení vždy připadne do majetkové podstaty a nakonec jsou z něj poměrným způsobem uspokojováni všichni nezajištění věřitelé. Současně se druhý z žalobců nemůže s úspěchem po žalovaném domoci plnění, pokud se svou žalobou uspěje první žalobce.
35. Pokud jde o totožnost předmětu řízení, argumentace rozdílným účelem obou žalob je lichá. Je zároveň potřebné vidět, že v závěru svého vyjádření KSZ připouští, že jde o totožný skutek, když je v obou řízeních ze strany žalobce napadáno totožné jednání jediného akcionáře – z toho lze totožnost věci dovodit.
36. Žalovaný č. 2 zároveň uvádí, že poukazem na rozdílný účel nelze zastřít skutečnost, že obě žaloby směřují k témuž – obě napadají Rozhodnutí I a II, tj. stejný skutek. Podle předmětné žaloby jsou Rozhodnutí I a II neúčinná, podle Jiné žaloby jsou Rozhodnutí I a II absolutně neplatná, resp. nicotná. Předkládaná žalobní argumentace a skutková tvrzení k důvodům neúčinnosti na straně jedné, a k důvodům neplatnosti, resp. nicotnosti na straně druhé, jsou zcela totožné. Konkurencí dvou žalob tohoto typu se zabýval Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 365/2009 ze dne 9.2.2011. V tomto rozhodnutí, které již žalovaný č. 2 dříve podrobně popisoval, Nejvyšší soud shledal překážku litispendence, když uzavřel, že později zahájené řízení je třeba z tohoto důvodu zastavit. V rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 2358/2017 ze dne 27.6.2018 potom Nejvyšší soud konstatoval mj. následující: „**Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petititem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn, tedy ze stejného skutku. Z hlediska zjišťování existence překážky zahájeného řízení je – při identickém skutkovém základu věci – bez významu, jaké bude právní posouzení právního úkonu; tj. zda bude posouzen jako absolutně neplatný (§ 39 obč. zák.), nebo zda bude posouzen jako platný, ale neúčinný (§ 16 ZKV a rovněž i § 42a obč. zák.).**“

(b) K odporovatelnosti rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku

37. Na rozdíl od otázky překážky litispendence, na jejíž existenci v předmětném řízení mají KZS a žalovaný č. 2 odlišný názor, **ztotožňuje se žalovaný č. 2 s KZS v názoru na to, že rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady o rozdělení zisku nemůže být kvalifikováno jako neúčinný právní úkon podle § 242 IZ**, tj. jako úmyslně zkracující právní úkon. Lze souhlasit s důvody, které jsou na podporu tohoto závěru uvedeny ve Vyjádření KSZ. Nad rámec této argumentace žalovaný č. 2 uvádí v následujících odstavcích i další právní důvody, které jej vedou k jednoznačnému závěru, že **žalobce nemůže prostřednictvím předmětné žaloby s úspěchem odporovat Rozhodnutím I a II**.
38. Žalobce odvíjí svou žalobní argumentaci primárně od rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. **29 ICdo 6/2012** ze dne 31.3.2014, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že „...*odpůří žalobou ve smyslu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona lze odporovat též rozhodnutí valné hromady obchodní společnosti nebo rozhodnutí jediného společníka obchodní společnosti v působnosti valné hromady přijatému podle obchodního zákoníku ve znění účinném do 31.*“

prosine 2013.“ Žalovaný č. 2 je nicméně přesvědčen, že tomuto rozhodnutí **nelze přiznat obecnou platnost a nelze jej aplikovat v předmětném případě.**

39. Především je třeba poukázat na rozdílné skutkové okolnosti a rozdílné právní hodnocení mezi předmětným sporem a případem projednávaným ve věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012. Zásadní rozdílnost předmětného sporu a případu projednávaného pod sp. zn. 29 ICdo 6/2012 spočívá primárně v tom, že zatímco **ve věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012** se insolvenční správce domáhal neúčinnosti rozhodnutí valné hromady dlužníka jako **zvýhodňujícího právního úkonu, tj. skutkové podstaty upravené v § 241 odst. 1 a 2 IZ, v předmětné věci** se insolvenční správce domáhá neúčinnosti Rozhodnutí I a II jako **úmyslně zkracujících právních úkonů, tj. skutkové podstaty upravené v § 242 IZ.**
40. Ačkoli se rozdíl mezi dvěma uvedenými „skutkovými podstatami“ neúčinných právních úkonů podle IZ může jevit jako marginální, jedná se ve skutečnosti o odlišnost zásadní, a to s ohledem na specifický charakter rozhodnutí valné hromady. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí valné hromady judikatura aplikovatelná na Rozhodnutí I a II chápe jako „jinou právní skutečnost“, tj. nikoli jako právní úkon, nelze je podřadit pod skutkovou podstatu úmyslně zkracujícího právního úkonu podle § 242 IZ. Konkrétně je třeba zdůraznit následující specifika rozhodnutí valné hromady:
- i. jako jiná právní skutečnost **nemůže být založena na vůli, tím méně na úmyslu dotčené společnosti jako dlužníka**; a
 - ii. nemůže mít přímé dopady navenek, a tudíž **jím nelze přímo zkrátit věřitele dlužníka**;
- ad i. Neexistence úmyslu dlužníka*
41. Rozhodnutí I a II, jakožto rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady OKD o rozdělení zisku, nejsou odporovatelná podle § 242 IZ rovněž proto, že nesplňují předpoklady předmětného ustanovení – totiž že by se jednalo o **úkony OKD**, jako dlužníka, kterými by tento dlužník **přímo a úmyslně** zkrátit uspokojení věřitele.
42. Právě **aspekt úmyslu dlužníka, jako nedílné součásti „skutkové podstaty“ úmyslně zkracujícího právního úkonu podle § 242 IZ, je v tomto kontextu klíčový.** Nezbytným předpokladem pro aplikaci § 242 IZ je okolnost, že příslušný „právní úkon“ je úmyslným úkonem dlužníka (v daném případě OKD), konkrétně úkonem, kterým dlužník úmyslně zkracuje uspokojení věřitele. Tímto úkonem mají být podle žaloby Rozhodnutí I a II. Byť hlasování jediného akcionáře na valné hromadě je jeho vlastním právním jednáním (resp. právním úkonem), **z pohledu akciové společnosti se může jednat „pouze“ o jinou právní skutečnost, která však není založena na její vůli, tím méně na jejím úmyslu.** Jiná právní skutečnost z logiky věci nemůže být úmyslná (či nedbalostní). Tyto subjektivní kategorie u jiných právních skutečnostech vůbec nelze zkoumat, a proto jiné **právní skutečnosti nemohou být jakkoli vztaženy pod právní normy, které předpokládají zaviněné jednání.** Z detailního pohledu rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady zakládá „vnitřní vůli“ akciové společnosti, nicméně bez efektu navenek – jedná se o součást komplexního procesu, k jehož završení je zapotřebí jednak ingerence představenstva ve smyslu § 179, resp. § 192 odst. 1 ObchZ, a jednak faktického úkonu spočívajícího ve výplatě peněžních prostředků. Jinými slovy, vnitřní vůle právnické osoby, nezakládá existenci relevantního projevu vůle navenek (právního úkonu), ale

pouze může být jedním z jeho předpokladů. Navenek jedná a právní úkon činí statutární orgán, a to např. i tehdy, pokud vnitřní vůle ve smyslu usnesení valné hromady vůbec nebyla projevena nebo má jiný obsah. Obdobně jednání kolektivního statutárního orgánu navenek, a tedy vzniku právního úkonu, má předcházet vyjádření vnitřní vůle kolektivního orgánu (rozhodnutí), aniž by tato vnitřní vůle byla sama o sobě právním úkonem.

ad ii. Neexistence dopadu navenek

43. **Rozhodnutí valné hromady je vnitřním procedurálním projevem společnosti**, který až na několik výjimek, kdy zákon jednoznačně stanoví jinak, **nemá žádné účinky či dopady vně společnosti, tedy se nejedná o projev vůle mající kvalitu právního úkonu** (viz § 34 občanského zákoníku účinného v době přijetí Rozhodnutí I a II). Jak žalovaný č. 2 uvádí dále, právě rozhodnutí valné hromady akciové společnosti, resp. jediného společníka v působnosti valné hromady, o rozdělení zisku akciové společnosti má „pouze“ interní charakter a jako takové společnost či její statutární orgán k určitému jednání vůči třetím osobám samo o sobě automaticky nezavazuje.
44. Skutková podstata neúčinných právních úkonů upravená v § 241 IZ je koncipována tak, že se musí jednat o úkony, v jejichž důsledku se něco stalo („*Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu.*“). Zvýhodňujícím právním úkonem by tedy mohl být i úkon, **který ne přímo, ale teprve zprostředkovaně** (tj. např. po přistoupení dalších právních skutečností) **vedl ke zvýhodnění některého věřitele**, a v tomto je tedy okruh takto postižitelných úkonů širší. Naproti tomu z formulace skutkové podstaty neúčinných právních úkonů upravených v § 242 IZ vyplývá mnohem těsnější vztah mezi napadeným právním úkonem (tj. určitým jednáním dlužníka) a jeho následkem (tj. zkrácením uspokojení věřitele), neboť se musí jednat o úkon, „*kterým dlužník úmyslně zkrátí uspokojení věřitele*“. **Nutným znakem právního úkonu odporovaného podle § 242 IZ tedy je, že tímto úkonem dlužník přímo** (tedy bez dalšího, nikoli zprostředkovaně) **zkracuje uspokojení svého věřitele, tj. má přímé důsledky „navenek“**.
45. Jak vyplývá z textu obou výše srovnávaných ustanovení IZ, která jsou zjevně a záměrně formulována rozdílným způsobem, **vazba mezi zkracujícím úkonem a jeho následkem je v případě úmyslného zkrácení podle § 242 IZ daleko užší než v případě úkonů zvýhodňujících, kde je tato vazba volnější**. Jedná se o vazbu přímou, kauzální. Pravidla subsumce konkrétního případu pod skutkovou podstatu odporovatelnosti podle § 242 IZ musejí být mnohem přísnější než v případě odporovatelnosti podle § 241 odst. 1 a 2 IZ. Je evidentní, že tak tomu být musí: Nejde pouze o „prvotní“ argument, že obě ustanovení jsou formulována rozdílně, což samo o sobě má význam pro jejich výklad ve vzájemné souvislosti. K tomu přistupuje i materiální hledisko, kdy je třeba hledat určitou hodnotovou rovnováhu mezi nimi. Lze poukázat přinejmenším na to, že podle § 242 IZ lze odporovat právnímu úkonu, ke kterému došlo až 5 let před zahájením insolvenčního řízení. Časový test u § 241 IZ je mnohem kratší (1, resp. 3 roky) a je také nutné prokázat provázanost s dlužníkovým úpadkem. Pokud má být racionálně obhajitelné, že § 242 IZ může (na rozdíl od § 241 IZ) postihovat „dávnější“ úkony a zároveň bez ohledu na to, jestli mají nebo nemají kauzální vazbu na nastalý úpadek, potom je nezbytné toto ustanovení vyložit v souladu s jeho výslovným zněním, tedy tak, že **odporovaný úkon musí být úmyslný a zároveň (sám o sobě, tedy bezprostředně) zkracující**.

46. S ohledem na tento výklad pak Rozhodnutí I a II, tedy jiná právní skutečnost mající formu rozhodnutí žalovaného č. 1, coby jediného akcionáře v působnosti valné hromady OKD o rozdělení zisku, **nebyla a nemohla být oním úkonem, kterým by došlo (či vůbec mohlo dojít) ke zkrácení věřitelů OKD, a tudíž odporovatelným ve smyslu § 242 IZ.** Byť rozhodnutí valné hromady akciové společnosti o rozdělení zisku bylo zákonným předpokladem pro pozdější výplatu zisku, nebylo předpokladem jediným a **samo o sobě nepostačovalo** ani k tomu, aby byl zisk vyplacen, tím méně potom **k tomu, aby došlo ke zkrácení věřitelů OKD.** Navíc se ani nejednalo o zákonný předpoklad, který by sám o sobě zakládal povinnost výplaty zisku.
47. Podle § 187 odst. 1 písm. f) zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „ObchZ“), spadalo rozhodnutí o rozdělení zisku do výlučné působnosti valné hromady. Nicméně ObchZ předpokládal v souvislosti s výplatou zisku ještě ingerenci představenstva, jak je patrné např. z jeho ustanovení § 179 nebo § 192 odst. 1. Lze si totiž představit případ (na který právě pamatují posledně zmíněná ustanovení ObchZ), že valná hromada rozhodne o výplatě dividendy v takové míře, která by mohla být pro společnost likvidační; představenstvo se však po právu rozhodne, předcházejíc tomuto scénáři, takovou dividendu nevyplatit. Uvedený příklad dokládá, že rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku je právní skutečností bez důsledků navenek, neboť společnost vůči jiným osobám nijak nezavazuje. **Pouhé rozhodnutí valné hromady (jediného akcionáře) o rozdělení zisku tak nelze považovat za skutečnost, kterou by mohlo přímo dojít k hypotetickému zkrácení věřitelů dané akciové společnosti ve smyslu § 242 IZ. Teprve samotnou výplatou dividendy totiž došlo ke zmenšení majetku akciové společnosti,** a tím i k hypotetickému (žalovaným č. 2 však v daném konkrétním případě popíranému) zkrácení věřitelů. Proto je zde oním právním úkonem, který by mohl být subsumován pod § 242 IZ, až úkon v podobě vlastní výplaty dividendy, jež zakládá akcionářům a dalším osobám právní následky v podobě vzniku, změny nebo zániku práv, případně povinností (ve smyslu § 34 občanského zákoníku účinného v době přijetí Rozhodnutí I a II). Zde lze souhlasit s tím, co je uvedeno na str. 5 Vyjádření KSZ, totiž, že „[v]ýplatu dividend, v důsledku které evidentně dochází ke změně ve struktuře majetku více osob, nelze snížit na [...] úroveň právní bezvýznamnosti jednání“.

Odporovatelný právní úkon

48. Z výše uvedeného vyplývá, že judikatura, na kterou se žalobce odvolává, je pro daný případ nepřiléhavá, protože řeší odporovatelnost podle jiného ustanovení (§ 241 IZ), jehož předpoklady insolvenční zákon formuluje diametrálně odlišným způsobem.
49. Další argumentaci potom žalovaný č. 2 uvádí s důrazným upozorněním, že na základě svých informací zcela odmítá myšlenku, že by kdy bylo úmyslem kohokoli (v této souvislosti samozřejmě především OKD, na niž jedinou se zde § 242 IZ vztahuje), aby došlo ke zkrácení věřitelů OKD. Nicméně pokud žalobce skutečně má za to, že výplatou dividend v letech 2011 a 2012 OKD, sama a úmyslně, zkrátila své věřitele, potom, jak vyplývá z výše uvedené argumentace, **měl správně podat odpůří žalobu proti úkonu, kterým k takovému zkrácení mělo přímo dojít, tedy úkonu, kterým byla dividenda žalovanému č. 1 vyplacena, tj. proti samotné výplatě peněžních prostředků z účtu společnosti OKD.**
50. Tento právní závěr je zdůrazněn i ve Vyjádření KSZ, které podrobně vysvětluje, proč je nutné provedené výplaty, tedy převod finančních částek, považovat za právní jednání, které vyvolává právní následky a které je tudíž (na rozdíl od rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné

hromady) hypoteticky odporovatelným právním úkonem podle § 242 IZ. Tento názor žalovaný č. 2 plně sdílí.

51. Lze dále rozvést, že tento – z procesního i hmotněprávního hlediska – správný postup (totiž že odporovatelnost podle § 242 IZ se uplatní pouze tehdy, když je zkráceno uspokojení věřitele, a to **právním úkonem samotného dlužníka a (zároveň) přímo a (zároveň) úmyslně**) vyplývá i z rozhodovací praxe soudů při posuzování **odporovatelnosti**. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 21 Cdo 2041/2012 je v této souvislosti nutné zdůraznit pasáž, podle které *„[d]lužníkovy právní úkony zkracují uspokojení pohledávky věřitele zejména tehdy, jestliže vedou ke zmenšení majetku dlužníka a jestliže v důsledku nich nastalé zmenšení majetku má současně za následek, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka, ačkoliv - nebýt těchto úkonů - by se z majetku dlužníka alespoň zčásti uspokojil...“* **Vzhledem k tomu, že Rozhodnutí I a II sama o sobě nemohla vést a ani nevedla k přímému zmenšení majetku OKD, a tím teoreticky ani ke zkrácení věřitelů OKD** (když k tomu byla nutná především skutečná výplata dividend žalovanému č. 1), **nelze Rozhodnutí I a II shledat zkracujícími, a tudíž odporovatelnými ve smyslu § 242 IZ.**
52. Konečně judikatura odpovídá kladně na otázku, zda je možno samotnou výplatu peněžních prostředků považovat za odporovatelný právní úkon. Lze uvést např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.4.2014 sp. zn. 29 Cdo 677/2011, v němž Nejvyšší soud posuzoval tuto otázku přímo v kontextu neúčinných právních úkonů podle § 240 až 242 IZ: *„K otázky, zda převod finanční částky z účtu dlužníka na účet dovolatele je právním úkonem, jemuž lze odporovat [...] Nejvyšší soud pak uvádí, že nemá žádných pochyb o tom, že projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem ve smyslu ustanovení § 34 obč. zák., jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (závazek).“*
53. **Žalobce tedy měl možnost odporovat výplatě dividend a měl tak správně učinit.** Z hlediska kontextu přitom není rovněž bez významu, že tak standardně postupuje v jiných incidenčních sporech souvisejících s insolvenčním řízením OKD. Např. v řízení vedeném u nadepsaného soudu pod sp. zn. 32 ICm 2330/2017 se žalobce domáhal toho, aby platby – převody peněžních prostředků z účtu dlužníka (OKD) – byly prohlášeny za neúčinné právní úkony. Z rozhodnutí nadepsaného soudu č.j. 32 ICm 2330/2017-32 ze dne 25.9.2017 (publikovaného v příslušné části insolvenčního rejstříku pod číslem C25 - 10) je zřejmé, že převody z účtu mohou být posuzovány a kvalifikovány jako neúčinný právní úkon (byť nakonec v tomto případě soud z jiného důvodu dospěl k závěru, že napadené platby neúčinnými právními úkony nejsou).
54. Z výše uvedeného vyplývají pro předmětné řízení **následující zásadní závěry**:
- i. **Rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 ICdo 6/2012 není v předmětném případě aplikovatelné, neboť jeho skutkové a právní okolnosti se od projednávaného případu podstatně odlišují, když Nejvyšší soud posuzoval neúčinnost rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku ve společnosti s ručením omezeným učiněné v úpadku jako zvýhodňující právní úkon podle § 241 odst. 1 a 2 IZ. Snaha žalobce argumentovat tímto rozhodnutím znamená pouze to, že žalobce účelově ignoruje zákonný text § 242 IZ, o který sám svou žalobu výslovně opírá, a jeho výklad upravuje tak, aby v rozhodných ohledech korespondoval s ustanovením § 241 IZ, které je však jednoznačné (a jistě záměrně) formulováno odlišným způsobem.**

- ii. **Rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady o rozdělení zisku (a tudíž Rozhodnutí I a II) není způsobilé být úmyslně zkracujícím právním úkonem dlužníka (OKD) podle § 242 IZ, neboť jednak jím samotným nemohl být žádný z věřitelů ani hypoteticky zkrácen, a jednak jako „jiná právní skutečnost“, nikoliv právní úkon, nemůže být činěno s úmyslem dané akciové společnosti zkrátit věřitele. Teprve výplata dividend je oním právním úkonem, kterým došlo ke zmenšení majetku OKD; žalovaný č. 2 však zároveň popírá, že by tato výplata byla v daném případě úmyslně zkracujícím úkonem dlužníka ve smyslu § 242 IZ.¹⁵**
- iii. **Odporovatelným, resp. úmyslně zkracujícím právním úkonem ve smyslu § 242 IZ může být pouze takový právní úkon, který sám o sobě vede ke zmenšení majetku dlužníka (za předpokladu splnění dalších zákonných podmínek, tj. úmyslu dlužníka zkrátit své věřitele a jejich skutečného zkrácení). Proto nelze s úspěchem odporovat Rozhodnutím I a II, neboť ona sama o sobě nevedla a ani nemohla vést ke zmenšení majetku OKD. To lze dovodit i z judikatury Nejvyššího soudu, a konec konců i z postupu žalobce v jiných věcech předložených v jiných incidenčních sporech souvisejících s insolvenčním řízením OKD, jakož i z rozhodnutí nadepsaného soudu v takových věcech.**
55. Přesto, že KSZ dovodilo, že odpůří žalobu podle § 242 IZ nelze směřovat proti rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady (ve Vyjádření KSZ se výslovně uvádí, že „*takto odpůří žaloba dle § 242 IZ formulovaná být nemůže a nesplňuje základní náležitosti odpůří žaloby*“), pro další postup navrhuje, aby soud žalobce vyzval „*k doplnění skutkových tvrzení tak, aby identifikoval neúčinné právní jednání dlužníka*“.
56. Žalovaný č. 2 má však za to, že tento postup je vyloučen, neboť předmětná žaloba v tomto směru netrpí jakoukoli neurčitostí. **Žalobce totiž již právní jednání, resp. úmyslně zkracující právní úkon, který svou odpůří žalobou napadá, jednoznačně identifikoval.** Tímto úkonem (resp. těmito úkony) jsou podle žalobce – jak vyplývá nejen z textu, ale zejména z petitu žaloby – **Rozhodnutí I a II.** Žalobce tak jednoznačně a nepochybnitelně vymezil, proti čemu žaloba směřuje. V současné době již žalobce nemá možnost svou žalobu měnit v tom smyslu, že by jejím předmětem bylo nově něco jiného než doposud.
57. Tento závěr lze dovodit z § 239 odst. 3 IZ, podle kterého platí: „*Insolvenční správce může podat odpůří žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůří nárok zanikne.*“ Nezbytnou náležitostí odpůří žaloby je jasné a přesné vymezení odporovaného jednání (které má povahu právního úkonu) v petitu žaloby. Tím, že žalobce v petitu uvede, jaké jednání má soud prohlásit za neúčinné, plní svou povinnost ve smyslu § 79 odst. 1 o.s.ř., tedy specifikuje, čeho se žalobou domáhá. Tímto vymezením je žaloba jasně identifikována ve vztahu k určitému jednání dlužníka, které bude předmětem posouzení soudu v řízení o odpůří žalobě. **Po uplynutí 1 roku již nelze rozšiřovat katalog odporovaných jednání; právo domáhat se neúčinnosti jiných právních úkonů dlužníka, než které insolvenční správce napadl ve lhůtě 1 roku od rozhodnutí o úpadku, prekluduje.**

¹⁵ Zároveň žalovaný č. 2 odkazuje na své vyjádření ze dne 5.2.2018, ve kterém poukazoval na absenci žalobcova tvrzení a důkazních návrhů ohledně zkrácení věřitelů (tím spíše zkrácení z úmyslu OKD) a na důsledky takové absence.

58. Postup v intencích naznačovaných ve Vyjádření KSZ by přitom materiálně znamenal totéž, co podání nové odpůrčí žaloby proti novému (tj. jinému než původní žalobou vymezenému) jednání. Je totiž třeba vidět, že samotné včasné podání odpůrčí žaloby podle § 239 odst. 3 IZ nemůže zachovat lhůtu pro libovolné její následné změny, včetně změn úkonů, proti nimž žaloba směřuje. To je zřejmé v souvislosti s prvním odstavcem stejného paragrafu, který uvádí: „Odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce [...], a to odpůrčí žalobou.“ Z § 239 odst. 1 IZ a jeho systematického výkladu v souvislosti s § 239 odst. 3 IZ je tudíž nepochybné, že příslušná prekluzivní lhůta nezahrnuje pouze „obecné“ podání odpůrčí žaloby, ale její podání ve vztahu k odporovaným právním úkonům, tedy právním úkonům konkrétně v žalobě vymezeným, nikoli jiným, proti nimž žaloba (ve svém petitu) původně nesměřovala, byť by se jednalo o úkony, které třeba i souvisejí s těmi, co žalobou napadeny skutečně byly. To je důvod, proč **právo žalobce odporovat výplatám příslušných dividend prekludovalo** (viz následující bod), a to jak ve vztahu k podání případných nových odpůrčích žalob, které by proti výplatám směřovaly, tak i ve vztahu k příslušné změně petitu v již podané (předmětné) žalobě.
59. V předmětném případě jednoroční lhůta pro podání odpůrčí žaloby proti výplatě dotčených dividend uplynula dne 9.5.2017, neboť účinky rozhodnutí o úpadku dlužníka nastaly dne 9.5.2016.
60. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nyní již není možné, aby insolvenční správce (žalobce) napadl odpůrčí žalobou jiná jednání dlužníka než ta, která napadl do 9.5.2017. Není samozřejmě ani přípustné, aby žalobce „obešel“ prekluzi tím, že „upraví“ petit předmětné žaloby. O jednoduchou úpravu či dokonce pouhé upřesnění petitu by v daném případě samozřejmě šlo. Naopak, šlo by o změnu žaloby, a to změnu věcnou a zásadní, protože by bylo nově předmětem žaloby bylo něco zcela jiného. Nelze pochybovat o tom, že **rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady a výplata peněžních prostředků (dividend) jsou dvě odlišné, oddělitelné a samostatné právní skutečnosti; navíc povahu úkonu dlužníka (tedy skutečnosti, které lze vůbec odporovat podle § 242 IZ) má podle žalovaného č. 2 jen druhá z nich.** Postup naznačený ve Vyjádření KSZ tudíž nepřipadá v úvahu.
61. Žalovaný č. 2 je tedy přesvědčen, že fakt, že rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady akciové společnosti o rozdělení zisku nemůže být úmyslně zkracujícím právním úkonem ve smyslu § 242 IZ, je v daném případě důvodem pro zamítnutí předmětné žaloby.
62. Žalovaný č. 2 proto své dříve podané návrhy **doplňuje o návrh, aby soud předmětnou žalobu zamítl.**

Zdeněk Bakala